ეთერ თათარაიძე

მოგესალმებით, ასეთი გამოსვლების მერე ძნელია თავი მოვუყარით და ვთქვათ რამე, მაგრამ მეც ზუსტად მაქვს ამ წიგნის წაკითხვის შემდეგ, ამას მორჩები და შემდეგ რამე უფრო მსუბუქი, სულის მოსათქმელი, მაგრამ უფრო მძიმე იყო, ფშაური სატირალი, დავდივარ ცეცხლიდან ცეცხლში, გიორგი დადის და ჩვენც დაგვატარებს ცეცსლიდან ცეცხლში, გათენებიდან დაღამაბამდე დადის ადამიანი ამ ცეცლიდან ცეცლშ და ჩვენც აქ დავდივართ, ამ ყველაფერმა გამახსენა ამბავი, აქ ვნახე, როგორც ფოლკლორისტს ისეთი რამე, რაც კარგა ხანს გულს აღარ მოფერებია, ესსააა ბალღები, რომლებიც დადიან ჭონაზე სახლიდან-სახლამდე კვერცხის შესაგროვებლად.

ისეთი განცხდებია, ისინი დადიან ჩვენი ძველი, უძველესი, გაუმქრალ აწეწილა სოფლებში, რა არის მწერლის ძალა აქ, ის არ კლავს სიცოცხეს ამ სოფლებში, ის ზავშვბეით დაატარებს ამ სოფლებში ?????

და არის ის რითიც მინდოდა დამეწყო, რა დავარქვათ, რაც მკითხველს გაუხარდება. ერთხელ მახსოზს ერთ ძალიან ნიჭიერ ადამიანზე ვახუშთიმ თქვა, ჟანრიც არა აქვს ამ, ამამაძაღლსო, ზოდიშ არ გამოთქმაზე, აქაც ჟანრი არაა, ან რათ უნდა ჟანრი, ყველას თავად წააკითხებს თავის თავს. ჩვენ გვყავს და ჩვენ გვიახრია რომ გვიხარია გიორგი სოსიაშვილი. მე, ამირანი და ვახუშტი შევესწარით ამ ამბებს, ჩვენ დაგვირეკეს ღებში რომ გარდაიცვალა ეს, გარდაიცვალა, გარდაიცვალა. სამი გარდაცვალება. ჩვენ გვაფრთხილებდნენ არ წამოხვიდეთ, გორი იბომბება, მაგრამ ჩვენ წამოვედით იმ დაბობმილ ომში, ჩვენ შეგვეხო ის მადლი, რომელსაც მაში ის მღვდელი ქალაქს აკურთხებდა, ჩვენ გამოვცდით ონს და მთელი ღამე კიოდა ბუკიოტი, შემზარავად. წამოვედით და ნამსხვრევები დაეცა სახლს სადაც ჩვენ ვცხოვრობდი, 15 წუთში ჩვენ აღმოვჩნდით ომში, ჩვენ წამოვედით სხვა გზით, სადაც ვნახეთ ის ყვითელი ავტობუსები, რომლებიც ამ მოთხრობერბშია. მაქვს შეგრძნება, თითქოს მეც ამ მოთხრობების პერსონაჟი ვარ, ვფიქრობდფით რა გვექნა. ჩვენ ვნახეთ ეს პირტიტველა, იარაღაიანი, ბედნიერეი ბალღები, რომლებიც შევიდნენ ომში და უმეტესობა იქიდან არც გამოსულა, ჩვეწნ კი იქიდან მოვდიოდით.

გიორგის ეს ყველაფერი სამუდამოდ შეუნახა თაობას, როგორია სისხლიერები, თუშებს აქვს სისხლმიერი, ვისაც ურევია ჩვენი სისლი, რამდენი სითბის შეხვდები ამ ტექსტერბში, ძალიან დიდი მადლობა გიორგი, ძალიან დიდი სიმდიდრე გვაჩუქე